

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.632 van 13 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. GARDIN en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 juni 2007, verklaart er zich op de volgende dag vluchteling.
 - 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 8 augustus 2008, verstuurd op 18 augustus 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, tot Pashtoun-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Qarghayi in de provincie Laghman. U was winkelier. Sinds 2003 of 2004 bezat u een bijbel, gekregen van uw vriend A. die er vaak over sprak en heel goede dingen zei over het christendom. Op 19 “saur” (09/05) van dit jaar kwam Q., een buurman die ook winkelier is, bij u thuis langs omdat uw winkel dicht was. Hij kwam informeren wat er aan de hand was. U was net in uw bijbel aan het lezen. Q. zag dat en klaagde u aan bij het districtshuis. Dezelfde dag bent u gearresteerd. U werd drie dagen opgesloten Uw broer M. A. kocht een bewaker om waardoor u ’s nachts kon ontsnappen. Dezelfde nacht trok u naar Jalalabad waar u verbleef tot 18 “jauza” (08/06). Dan vluchtte u naar Peshawar in Pakistan. De volgende dag trok u naar Islamabad. Eén dag later nam u het vliegtuig naar een u onbekende bestemming. Vanaf daar maakte u een autorit van ongeveer tweeëneenhalf uur naar België. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: oproepingsbericht van de Veiligheidsdienst van district Qarha, de taskara’s van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen en een betalingsbewijs van de vergoeding van uw handelsvergunning.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- manifest gebrekkige kennis van het christendom ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring volgens dewelke hij vervolging vreest omwille van zijn interesse in deze godsdienst;
- verzoeker had ten tijde van het gehoor voor de Commissaris-generaal nog geen contact gezocht met geloofsgenoten in België, doch bracht vier maand later een petitielijst van een evangelische kerk aan, waardoor zijn bekering opportunistisch overkomt;
- er heerst in verzoekers streek van oorsprong, het district Qarghayi in de provincie Laghman, heden geen willekeurig geweld.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, en de formele en materiële motiveringsplicht.
2. Verzoeker stelt vooreerst dat de bestreden beslissing nergens ingaat op de door verzoeker aangehaalde problemen die hij in Afghanistan kende. Er is geen passage te vinden die een analyse bevat van het relaas van verzoeker met de Vluchtelingenconventie. Dit zou een schending inhouden van het formele motiveringsbeginsel.
3. Na lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal de ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende interesse in het christelijke geloof vaststelde op basis van zeer gebrekkige kennis over die leer en een merkwaardig laattijdige manifestatie ervan in België. De bestreden beslissing stelt terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers christelijke engagement ondermijnd is gelet op zijn erg beperkte kennis. Van iemand die geïnteresseerd is in een bepaalde godsdienst en om deze reden vervolging vreest in zijn land van herkomst mag worden verwacht dat

hij hierover elementaire vragen kan beantwoorden, erover leest of erover praat met andere gelovigen. Gezien zijn interesse in dat geloof de basis vormt voor de problemen van verzoeker in Afghanistan, kon de Commissaris-generaal redelijkerwijs besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het ganse relaas, zonder een passage te wijden aan de analyse van het relaas zelf. Immers, ingeval van ongeloofwaardigheid dient het relaas niet te worden getoetst aan de Vluchtelingenconventie (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054).

De formele motiveringsverplichting heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 164.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Hoger werd aangetoond dat de motieven weergegeven zijn in de beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en ze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

4. Verzoeker poogt zijn gebrekkige kennis van de christelijke leer te verklaren door te wijzen op het gebrek aan onderricht die hij in de leer genoot. Zijn laattijdige geloofsbelevens in België is te wijten aan linguïstische problemen. Overigens is geen doorgedreven kennis van het christendom vereist om zich bloot te stellen aan vervolging om religieuze redenen. Feit is dat verzoeker werd betrap met een bijbel en wegens dit enkele feit vervolgd wordt. In hoeverre verzoeker betrokken was bij het christendom is daarbij veel minder relevant. Door deze redenering te negeren zou de Commissaris-generaal het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden hebben.
5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratieve dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007 nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Wat betreft de analyse van de gebrekkige kennis, merkt de Raad op dat duidelijk uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers kennis van de christelijke leer het niveau van een modale Afghaanse moslim niet eens oversteeg. Zijn beweemde interesse voor die leer in Afghanistan komt daardoor in een bijzonder bedenkelijk daglicht te staan. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren dient de Raad niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Het is echter verzoeker die door een coherent relaas en achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. Verzoekers quasi onbestaande kennis van de christelijke leer doet in ernstige

mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bewering om religieuze redenen vervolgd te worden. Het tweede motief, zijnde de gesolliciteerde natuur van zijn christelijk engagement in België, blijkt eveneens uit het administratieve dossier. Tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal op 12 oktober 2007 verklaarde verzoeker nog geen regelmatige contacten te hebben met andere christenen in België. Verzoeker verbleef toen al vier maanden in het land nadat hij Afghanistan omwille van zijn christelijke geloof ontvluchtte. De petitie van een evangelische gemeenschap die verzoeker slechts op het tweede gehoor bij de Commissaris-generaal (d.d. 3 april 2008) voorlegde, vertoont duidelijk een gesolliciteerd karakter. Deze laattijdige manifestatie van geloofsijver vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, dat hij omwille van zijn interesse in het christelijk geloof in Afghanistan vervolging vreest, te herstellen.

Betreffende verzoekers oproepingsbrief wenst de Raad kort op te merken dat documenten slechts bewijskracht hebben voor zover zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, quod non. Ten overvloede kan worden vastgesteld het document geenszins preciseert om welke reden verzoeker zich dient aan te melden. Een verband met de door verzoeker ingeroepen problemen is dus niet aangetoond.

6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. Aangaande de subsidiaire bescherming voert verzoeker een schending aan van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. Hij stelt dat in de bestreden beslissing zelf geponeerd wordt dat het conflict opschuift naar het centrum en het westen van het land. Hierdoor zou voor burgers zoals verzoeker, afkomstig uit het centrum van het land, op dit moment wel degelijk een reëel risico op ernstige schade voorhanden zijn als gevolg van willekeurig geweld.
2. Diverse rapporten wijzen op het toenemende geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Het UNHCR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. UNHCR heeft deze lijst met “onveilige” districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende fracties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit het district Qarghayi in de provincie Laghman; dit district komt voor op de meest recente lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is (update van 6 oktober 2008). Het UNHCR is de mening toegedaan dat een vestigingsalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Verzoeker loopt dan ook een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15

december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker komt bijgevolg in aanmerking voor subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.